

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/24/2017
Identifikačné číslo spisu: 8112220853
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8112220853.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ C. W., bývajúcej vo M. a 2/ V. X., bývajúcej vo M., obe zastúpenými JUDr. Františkom Komkom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná č. 27, proti žalovaným 1/ F. X., bývajúcemu vo M. a 2/ M. X., bývajúcej vo M., právne zastúpenými JUDr. Oľgou Michalíkovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Jarková č. 89, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi M. X., vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17 C 138/2012, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. marca 2015 sp. zn. 7 Co 13/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyne majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. marca 2014 č. k. 17 C 138/2012-68 určil, že parcela č. XXXX/X - záhrada o výmere 520 m² a parcela č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 80 m², zapísané na LV č. XXXX, k. ú. M. patria do dedičstva po poručiteľovi M. X., zomrelom dňa U. v podiele 1/2. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol. Ďalej vyslovil, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov. Žalobkyne sa podanou žalobou domáhali určenia neplatnosti darovacej zmluvy a určenia neplatnosti oprávnenej držby žalovaného 1/ týkajúcich sa vyššie uvedených sporných parciel. Na základe zmeneného petítu žiadali určiť, že uvedené parcely patria do dedičstva po poručiteľovi. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázanú skutočnosť, podľa ktorej vlastnícke právo žalovaného 1/ k uvedeným parcelám bolo zapísané na základe osvedčenia z 9. júla 1999. Parcely vznikli z pôvodnej parcely č. XXXX/X o výmere 600 m². V osvedčení sa uvádza, že pôvodná parcela č. XXXX/X bola nadobudnutá v prospech žalovaného 1/ darom od rodičov - M. X. a žalovanej 2/, avšak len zlým zameraním došlo k jej opomenutiu v darovacej zmluve. K nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním malo dôjsť k u dňu vydania predmetného osvedčenia, ktoré bolo vydané po úmrtí poručiteľa. K platnému prevodu vlastníckeho práva sa ale vyžadovala písomná zmluva a vlastnícke právo sa nadobúdalo až zápisom do katastra nehnuteľností. Súd prvej inštancie má na základe uvedeného za to, že z darovacej zmluvy

uzatvorenej medzi porúčiteľom M. X. a žalovanou 2/ ako darcami a žalovaným 1/ ako obdarovaným nevyplýva splnenie predpísaného spôsobu potrebného na darovanie pôvodnej parcely č. XXXX/X. Žalovaný 1/ nepreukázal, že sa ujal držby ako dobromyseľný držiteľ v dobrej viere, že je vlastníkom nehnuteľností, pretože mohol mať pri zachovaní náležitej opatrnosti pochybnosti o existencii svojho práva. Napokon ani zo svedeckých výpovedí nebolo preukázané vydržanie nehnuteľností tvoriacich predmet sporu. Pôvodná parcela č. XXXX/X, ktorá mala prejsť na základe osvedčenia na žalovaného 1/ bola v darovacej zmluve opomenutá. Osvedčenie bolo napadnuté žalobkyňami dňa 18. augusta 2000. Týmto dňom prestala žalovanému 1/ plynúť vydržacia doba. Žalovaný 1/ nesplnil všetky podmienky vydržania, a preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel, avšak len v rozsahu 1/2, nakoľko druhá polovica nehnuteľností patrí žalovanej 2/ z titulu BSM.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyň i žalovaných rozsudkom z 30. marca 2015 č. k. 7 Co 13/2015-131 potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania. Zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V časti, ktorou bolo žalobe žalobkyň čiastočne vyhovené sa podľa záveru odvolacieho súdu v dostatočnom rozsahu zistil súdom prvej inštancie skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Odvolací súd k dôvodom zrušenia zvyšných dvoch výrokov uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom a či vôbec bolo vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo nebohého M. X. a žalovanej 2/ k sporným nehnuteľnostiam. Smrťou jedného z manželov dochádza k zániku manželstva v súlade s § 21 Zákona o rodine. Takýto zánik manželstva má za následok i zánik BSM. Pri tomto zániku BSM nemôže dôjsť k jeho vyporiadaniu v akomkoľvek konaní. Ak má porúčiteľ v čase svojej smrti s pozostalým manželom majetok v BSM, o ktorého vyporiadaní sa nezačalo konanie na súde, vyporiada sa tento majetok v konaní o dedičstve podľa osobitného predpisu. Ak nehnuteľnosti tvoriace predmet sporu patrili do BSM nebohého M. X. a žalovanej 2/ a o ich vyporiadaní sa nezačalo konanie na súde, pre čiastočné zamietnutie žaloby neexistoval dôvod, nakoľko k vyporiadaniu dedičstva nemohlo dôjsť v žiadnom inom konaní než v rámci konania o dedičstve. Na základe uvedeného preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej časti zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Proti potvrdzujúcej a aj proti zrušujúcej časti rozsudku krajského súdu podali včas (29. júna 2015) dovolanie žalovaní (ďalej aj ako „dovolatelia“). Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie z dôvodov, že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Mali za to, že odvolací súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu nezodpovedá výkladu ustanovenia § 129 a § 130 Občianskeho zákonníka o držbe, platného v čase kedy k skutočnosti právneho úkonu vzniku oprávnenej držby došlo, podľa ktorého je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, považovaný za držiteľa oprávneného. Sú toho názoru, že žalovaný 1/ užíval spornú nehnuteľnosť nepretržite a nerušene minimálne od roku 1985-1986, kedy sa zdravotný stav jeho otca zhoršil tak, že sa nebol vôbec schopný o túto parcelu starať a užívať ju, preto mu ju v skutočnosti dal, resp. daroval. Aj keď nebola darovacia zmluva uzavretá písomne, pre účely vydržania bola nadobúdacím titulom, i keď neplatným. Preto sú toho názoru, že súd v napadnutom rozhodnutí vychádzal z nesprávneho právneho názoru a nesprávne aplikoval príslušný právny predpis na daný prípad. Odvolací súd sa vôbec nezoberal ich ďalším návrhom na vykonanie dokazovania výsluchom svedka V. S.. Rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a bez ich účasti. Majú za to, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva k predmetnej parcele vydržaním boli splnené všetky zákonom požadované predpoklady vydržania, preto žiadajú, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalobkyne písomné vyjadrenie k dovolaniu nepodali.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len

„CSP“). Najvyšší súd Slovenskej republiky, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie v prejednávanej veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

10. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bol potvrdený výrok rozsudku súdu prvej inštancie a ktorou bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec v rozsahu zrušenia vrátená na ďalšie konanie. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

11. Dovolaním je napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku súdu prvej inštancie. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalovaných nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

12. Dovolaním žalovaných sú napadnuté i zrušujúce výroky, ktoré ale - napriek tomu, že sú súčasťou výrokovej časti rozsudku - majú povahu uznesenia (viď § 223 O.s.p.). Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

13. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme je

opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo proti potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenia za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

14. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia ods. 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu v o veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

15. Dovolanie žalovaných nesmeruje proti uzneseniu, ktoré by malo znaky uznesení uvedených v týchto ustanoveniach. Prípustnosť dovolania žalovaných proti zrušujúcim výrokom rozsudku odvolacieho súdu preto nevyplýva ani z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

16. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 vety druhej O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa najvyšší súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p. a proti uzneseniu (§ 223 O.s.p.) podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (por. napr. R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto vade skutočne došlo.

17. Žalovaní procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdili a ich existenciu nezistil ani odvolací súd. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

18. Žalovaní v dovolaní výslovne namietali vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

19. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods. 1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

20. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil žiadne porušenie procesných predpisov zo strany súdov nižších inštancií, ktorým by došlo k odňatiu možnosti žalovaných konať pred súdom. Žalovaní mali v konaní zachované všetky vyššie uvedené procesné oprávnenia a súd im vytvoril priestor pre ich realizáciu.

21. Dovolatelia nesúhlasili s vykonaným dokazovaním odvolacieho súdu. Namietali to, že odvolací súd sa nezaoberal ich ďalším návrhom na vykonanie dokazovania výsluchom svedka V. S..

22. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

23. K dovolacej argumentácii žalovaných dovolací súd uvádza, že i keď predchádzajúca právna úprava ukladala účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd nebol viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nebol povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. V rozhodnutí, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 125/1999, najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. To znamená, že pokiaľ súd nevykoná výsluch svedka V. S., nekonal spôsobom relevantným z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

24. Dovolatelia videli odňatie možnosti konať pred súdom aj v tom, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a bez ich účasti.

25. Realizácia procesného oprávnenia účastníka byť prítomný na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania.

26. V zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p., v znení účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadil predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ išlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžadoval dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch bolo možné o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

27. Ak mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakovol sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

28. Odvolací súd mohol doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykoná súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol, alebo za podmienok ustanovených v § 205a (§ 213 ods. 4 O.s.p.).

29. Z ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. vyplývalo, že (len) v prípadoch taxatívne uvedených bol odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch mohol rozhodnúť aj bez nariadenia

odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahovalo ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhodoval odvolací súd sám.

30. Odvolací súd mal za to, že tu nie je dôvod pre vykonanie ďalšieho dokazovania navrhovaným dôkazom požadovaným žalovanými, keď tieto z hľadiska ich obsahu nespochybovali už prijaté skutkové závery súdu prvej inštancie. Odvolací súd bol povinný vykonať dokazovanie len vtedy, ak to bolo potrebné pre zistenie skutkového stavu (§ 120 ods. 2 O.s.p.). Pokiaľ teda dospel k záveru, že v danom prípade: a/ odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ nešlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, nebolo jeho povinnosťou nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Účastníci konania boli pritom riadne upovedomení o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 156 ods. 1 O.s.p.).

31. Dovolací súd už len opätovne dodáva, že ani samotné nevykonanie dôkazu zákonným spôsobom nebolo judikatúrou dovolacieho súdu považované za dôvod zakladajúci vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., takýto procesne nesprávny postup súdu mohol nanajvýš napĺňať znaky tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá ale prípustnosť dovolania nezakladala (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 MCdo 16/2008, 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011, 5 Cdo 2/2014, 5 Cdo 419/2013).

32. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu zodpovedal § 214 ods. 2 O.s.p., preto ním nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľov konať pred súdom, ktorý by mal za následok procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

33. Dovolatelia ďalej namietali, že v konaní došlo k inej vade konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že tzv. „iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/ 2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci. Dovolatelia navyše inú vadu konania, uviedli len v úvode svojho dovolania, avšak v jeho odôvodnení už nimi ďalej nebola tvrdená.

34. Žalovaní mali za to, že zdôvodnenia súdov nižších inštancií nezodpovedali výkladu ustanovenia § 129 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka o držbe. Z uvedeného je možné uzavrieť namietanie nesprávneho právneho posúdenie veci súdmi nižších inštancií v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

35. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípudný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

36. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej nesprávnosti tvrdenej dovolateľmi a nevyšli najavo ani iné nedostatky uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p.; prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 238 O.s.p. ani z § 239 O.s.p., najvyšší súd preto odmietol ich procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu (mutatis mutandis aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 102/2016).

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.